

विहरणं य ते ध्यानमंगलम् ।
रहसि संविद्यो या हृदिस्पृशः
कुलक नो मनः क्षोभयन्ति हि ॥ 10॥
यवसि यद्प्रजाय्यारयन्पशून्
नलिनसुन्दरं नाथ ते पदम् ।
शिवतृषाङ्कुरैः सीदतीति नः
कलिलतां मनः कान्त गच्छति ॥ 11॥
दिनपरिक्षये नीलकुन्तलै-
र्वनरुहाननं बिल्रदावृतम् ।
धनरजस्वलं दर्शयन्मुहु-
र्मनसि नः स्मरं वीर यच्छसि ॥ 12॥
प्रज्ञातकामदं पद्मज्योतिं
धरणिमंडनं ध्येयमापदि ।
यरापंकजं शन्तमं य ते
रमण नः स्तनेष्वर्पयाधिहन् ॥ 13॥
सुरतवर्धनं शोकनाशनं
स्वरितवेषुना सुष्ठु युम्बितम् ।
घतररागविस्मारणं नृषां
वितर वीर नस्तेऽधरामृतम् ॥ 14॥
अटति यद्भवानङ्घ्रि काननं
त्रुटिर्युगायते त्वामपश्यताम् ।
कुटिलकुन्तलं श्रीमुष्पं य ते
जऽ उदीक्षतां पक्ष्मकृदूशाम् ॥ 15॥
पतिसुतान्वयभ्रातृबान्धवा-
नतिविलंघ्य तेऽन्त्यय्युतागताः ।
गतिविद्वस्तवोद्गीतमोहिताः
कितव योषितः कस्त्यजेन्निशि ॥ 16॥
रहसि संविद्यं हृद्ययोद्ययं
प्रहसिताननं प्रेमवीक्षणम् ।
बृहद्दुरः श्रियो वीक्ष्य धाम ते
मुहुरतिस्पृहा मुह्यते मनः ॥ 17॥
प्रजवनौकसां व्यक्तिरंग ते
वृञ्जिनहन्त्र्यलं विश्वमंगलम् ।
त्यज मनाङ् य नस्त्वत्स्पृहात्मनां
स्वजनहृद्गुणं यन्निषूदनम् ॥ 18॥
यत्ते सुजातयरणाम्बुरुहं स्तनेषु
भीताः शनैः प्रिय दधीमहि कर्कशेषु ।
तेनाटवीमटसि तद्व्यथते न किंस्वित्
कूर्पादिभिर्भ्रमति धीर्भवदायुषां नः ॥ 19॥

॥ गोपीगीतम् ॥

एति श्रीमद्भागवत महापुराणे पारमहंस्यां संहितायां
दशमस्कन्धे पूर्वर्षे रासक्रीडायां गोपीगीतं नामैकत्रिंशोऽध्यायः ॥